

[Per Hækkerup.]

fungerende finansminister i en periode må formodes at have erhvervet sig et indgående kendskab til den økonomiske politik, og som i hvert fald var indkaldt som sagkyndig til drøftelserne i det snævre regeringsudvalg hin aften på Marienborg. Forsvarsministeren siger, at tabet i valutabeholdningen har gjort det klart, at et aktuelt indgreb er nødvendigt. Der foreligger altså efter forsvarsministerens opfattelse en sådan aktuel, alvorlig valutarisk situation, at et øjeblikkeligt indgreb er nødvendigt, mens økonomiministeren siger, det skal slet ikke virke nu, det skal virke hen på efteråret, det skal virke ind i 1971. Hvad er det dog for en gennemtænkning, man har præsteret i den regering?

Vi spørger altså her og gentager spørgsmålet: hvor alvorligt er det, hvor panikagtigt er der grund til at optræde fra regeringens side? Hvad er motiveringerne for, at man kommer med dette? Skal regeringens forslag, bortset fra det sidste idérige påhit med momsforhøjelsen, først få virkninger henimod slutningen af året og ind i 1971, så må vi sige: det er jo det, man har forklaret os at de allerede trufne foranstaltninger skulle gøre. Og dengang forklarede økonomiministeren os, at de var skam helt tilstrækkelige. De skulle netop først få virkninger i efteråret 1970 og ind i 1971. Det ser ganske ejendommeligt ud, at først fastlægges man en politik, som man dog formentlig selv har troet på dengang, som skal virke i efteråret 1970 og ind i 1971, og så kommer man nu og siger: nej, vi skal skam have meget, meget mere. Det er åbenbart efter regeringens opfattelse alligevel ikke tilstrækkeligt, hvad man dengang garanterede os var tilstrækkeligt, og som vi troede var for meget, fordi vi troede, at det ville give for stram en finanspolitik i efteråret, når kildeskattebetalingerne kommer til rigtig at slå igennem.

Hvis der ikke foreligger en sådan situation, som kræver et virkeligt indgreb, hvorfor har det så sådan et hastværk med de forslag, regeringen kommer med, så man hovedkulds vælter fra det ene til det andet? Er regeringens virkelige hensigt med disse foranstaltninger, der under den ene eller den anden form vil søge at fastlåse dyrtidsreguleringens — jeg havde nær sagt — afvikling,

at binde den kommende overenskomstsituation på en måde, som er og må være uacceptabel for lønmodtagerne, som igen skal holde for?

Eller er vor magtfuldkomne regering — der jo har det største flertal bag sig i folketinget siden den anden verdenskrig, hvilket regeringspartierne gentager og gentager med glæde — i virkeligheden så svag, at den giver op over for problemerne og i indbyrdes strid nørkler noget sammen, som kan lede til det valg, statsministeren åbenbart gerne vil have, men ikke må få, men som jeg kan love ham at vi gerne hjælper ham til at få, hvis han tager mod vores assistance?

Statsministeren (Hilmar Bawnsgaard): Det var interessant at høre hr. Per Hækkerup kronologisk gennemgå regeringens indsats i de to år. Se, hvis nu hr. Per Hækkerup havde gjort det samme med hensyn til socialdemokratiets indsats i de to år, så ville han i dag have følt sig som en slags milliardær, for hvis han foretager en sådan kronologisk vurdering af socialdemokratiets indsats, siden partiet kom i opposition, så vil han opdage, at man har haft én konsekvent ledetråd og ingen anden: man har hver gang besluttet sig til at lægge sig på en finanspolitik, der var 1 milliard under regeringens forslag. Men det er selvfølgelig også en ledetråd.

I min redegørelse til folketinget den. 30. april 1970 beskrev jeg baggrunden for regeringens opfattelse af, at supplerende økonomiske foranstaltninger er nødvendige, hvis hensynet både til en gradvis bedring af betalingsbalancen og opretholdelse af høj beskæftigelse skal tilgodeses. Det fremgik af redegørelsen, at der både er udenrigs- og indenrigsøkonomiske forhold som baggrund.

Regeringen fandt det hensigtsmæssigt at drøfte problemerne med organisationerne, inden der fandt en debat sted i folketinget, men det lå helt åbent i min redegørelse, at regeringen tilsigtede en sådan debat. Når socialdemokratiet har taget initiativet til denne forespørgsel, tager jeg det som et udtryk for, at man er interesseret i at medvirke til at løse problemerne, hvad vi fra regeringens side ville hilse med tilfredshed.

Jeg skal derfor som svar på den stillede forespørgsel uddybe den redegørelse, jeg gav for to uger siden.